

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ ❄️

10. ročník Literární soutěže pro amatérské autory z celé České republiky.

Patronem jubilejního ročníku je populární český spisovatel, držitel prestižního ocenění Magnesia Litera

Jiří Hájíček

- SOUTĚŽ** pro všechny autory z České republiky, kteří se literární tvorbou nezabývají profesionálně
- příspěvek, který bude do soutěže zaslán, nesmí být dosud publikován
 - nejnižší věková hranice autora 14 let
 - kategorie - próza - povídka

MOTTO,
ze kterého musí autoři soutěžních prací vycházet:

"Já jsem vždycky chtěl být lepší, kvůli týhle jihočeský krajině, že tu žiju, že je taková mírná a vlastně chudá, kamenitá zem... A když jsem s tebou, Karolino, tak to je to samý, chci být lepší kvůli tobě..."
(vybráno z knihy Jiřího Hájíčka "Zloději zelených koní")

Z FONDU PERIODIK - ČITÁRNA ❄️

VOKNOVINY

Vážení a milí příznivci časopisů a různého periodického tisku, i v našem novém čísle „Meziregálníku“ vás chceme seznámit s dalšími tituly, které možná v té přehršli zájmových, pestrobarevných periodik snadno přehlédnete. Protože jsem minulým příspěvkem nakousla téma kulturní, chtěla bych na této vlně pokračovat a seznámit vás s dalšími periodiky kulturního zaměření, jež v naší čitárně máme. Tentokrát půjde o časopis **Voknoviny**, který je tematicky stejného zaměření jako časopis Revolver Revue, s nímž jsme se seznámili v minulých číslech našeho časopisu. Úplně na počátku byl samizdatový časopis **Vokno**, který vycházel v letech 1979-1989.

Hlavní osobností časopisu **Vokno** je František Stárek (známý pod přezdívkou Čuňas) a tak se o něm krátce zmíním. V době totality byl František Stárek za své demokratické postoje odsouzený celkem na 5 let odnětí svobody. Byl signatářem Charty 77 a pomáhal šířit její text. Angažoval se také ve „Výboru na ochranu nespravedlivě stíhaných“ (Vons). Svůj život zasvětil boji za demokracii a svobodu. Po revoluci nastoupil ke kontrarozvědce (dnešní BIS). Od roku 2008 pracuje jako badatel v Ústavu pro studium totalitních režimů ČR na projektech týkajících se českého undergroundu. V roce 2016 kandidoval v senátních volbách za Občanskou demokratickou stranu v obvodu č. 25 – Praha 6.

V roce 1979 začal František Stárek vydávat samizdatový časopis **Vokno** jako hlavní periodikum kulturního undergroundu (od 7. čísla byl na obálce uveden podtitul „časopis pro druhou i jinou kulturu“). Roku 1981 byl spolu s jinými zatčen a později odsouzen. **Voknoviny - časopis od androšů pro androše.**

Po návratu Františka Stárka z vězení bylo vydávání časopisu **Vokno** opět obnoveno a postupně začal v roce 1987 vycházet jako samostatná příloha časopisu informační bulletin **Voknoviny**. Převažovaly v něm aktuální zprávy o kulturních akcích, recenze výstav, koncertů a festivalů. **Voknoviny** také informovaly o represi proti undergroundu.

Jednotlivá čísla roků 1987-1990 byla pro zájemce ve spolupráci s knihovnou Libri prohibiti zpracována do elektronické podoby a jejich plné texty jsou k dispozici na stránkách Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných (Vons.cz). Původně samizdatový občasník vycházel i po listopadu 1989. Jeho nástupcem se od podzimu 1990 stal časopis Kontra (A-Kontra). Od března 2014 začaly **Voknoviny** jako čtvrtletník opět vycházet. Bylo vydáno nulté číslo s úvodním slovem Františka Stárka (Čuňase), nyní již pouze čestným šéfem **Voknovin**. Šéfredaktorkou je Eva Evelína Brozmanová.

V nultém vydání periodika jsme se mohli dočíst například o „Konferenci Revolver Revue k Ivanu Martinu Jirousovi“, příspěvek k filmu „Rok bez Magora“, také rozhovory a pozvánky na různé kulturní akce.

Takže příznivci androše (i toho současného), čtenáři Revolver Revue a milovníci kultury, přijďte si k nám přečíst také časopis **Voknoviny**. /Martina Tesařová - čitárna/

NAPÍNAVÉ ČTENÍ NA DLOUHÉ ZIMNÍ VEČERY

Kam se poděla Elizabeth / Emma Healeyová

ANOTACE

Maud je stará, zapomenutlivá, velice zmatená a nejistá, a když si vezme do hlavy, že se ztratila její kamarádka Elizabeth, nikdo ji nebere vážně. Ale jak má o tom přesvědčit ostatní, když si sama není jistá, kdy Elizabeth viděla naposledy? A tak jí nezbývá, než se do pátrání pustit sama, vyzbrojená lístečky s poznámkami, svou papírovou pamětí. Zároveň se jí však neustále vrací vzpomínky na její sestru Sukey, která se před více než padesáti lety, záhy po válce, ztratila neznámo kam a její zmizení se nikdy neobjasnilo.

A tak prostřednictvím útržků Maudiny paměti a milionů papírových ústřížků s kousky informací, která má všude po kapsách, rozpleteme spolu s ní nejen záhadu ztracené kamarádky Elizabeth, ale také velmi starý příběh Maudina života.

Doporučení

Velice napínavá, dojemná ale i zábavná četba o tom, jak zrádná může být lidská paměť a jak je obtížné vyrovnat se se stářím a jeho neduhy.

mezi regály

25/2016
zdarma

OTEVÍRACÍ DOBA / VÁNOČNÍ SVÁTKY ❄️

HLAVNÍ BUDOVA DVORY

Závodní 378/84, 360 06 Karlovy Vary - Dvory

24., 25., 26. 12. 2016 **zavřeno**
27., 28., 29., 30. 12. 2016 **9 - 19 hodin**
31. 12., 1. 1. 2017 **zavřeno**

POBOČKA LIDICKÁ

Lidická 40, 360 20, Karlovy Vary

24., 25., 26. 12. 2016 **zavřeno**
27., 28., 29. 12. 2016 **12 - 18 hodin**
30. 12. 2016 **10 - 15 hodin**
31. 12., 1. 1. 2017 **zavřeno**

V zavíracích dnech mohou čtenáři k vrácení knih využít **Bibliobox Herbie** v Městské tržnici a před hlavním vchodem knihovny ve Dvorech.

VÝSTAVA ❄️

PŮJDEM SPOLU DO BETLÉMA

5. 12. – 31. 12. 2016

hala Dvory

pořádáno ve spolupráci s o.p.s. Hrad Loket

Výstava nejrozličnějších typů vánočních betlémů ze sbírek Hradu Loket o. p.s. a soukromých majitelů.

Historické betlémy z Karlovarska

Zobrazování scény narození Ježíše Krista má hlubokou křesťanskou tradici. Její ústřední téma právě narozeného Ježíška, který leží na seně v jesličkách, spolu s Pannou Marií a svatým Josefem dostalo vyjádření v názvu „jesličky“. Postupné rozšíření této scény o další figury (např. pastýři, anděl slávy, Tři králové a zvířata) a krajinné prvky Betléma jako Kristova rodiště se projevilo ve druhém označení „betlém“.

Za první betlém je považován výjev narození Ježíše, který o Vánocích roku 1223 vytvořil sv. František z Assisi v jeskyni na vrcholu kopce u vesnice Greccio ve střední Itálii, kam umístil jesličky, oslíka a telátka. Při nich kněz sloužil mši a František četl úryvky z Lukášova evangelia, které vypráví o Kristově narození. V chrámech zavedla stavbu betlémů o svátcích Kristova narození ustanovení Tridentského koncilu, který zasedal v letech 1545 až 1563. Do českých zemí přinesli v té době jejich tradici jezuité a v 17. a první polovině 18. století se o její rozšíření zasloužili řeholníci i další katolických řádů. Mezi obyvatelstvem se tyto betlémy těšily značné oblibě a není proto divu, že se do prostředí městských a venkovských domácností u nás rozšířily hlavně v souvislosti s reformami císaře Josefa II., jež zvyk jejich stavění v kostelech výrazně omezovaly.

Také na Karlovarsku, jehož správním centrem bylo ve starší době město Loket, se stavění betlémů ujalo a hodně rozšířilo. Podobně jako jinde byly i zde vytvářeny od té doby figurální i jiné součásti betlémů nejen z obvyklých organických materiálů, jako dřeva a papíru, ale rovněž z místně typické keramiky a porcelánu. Mimo volné stavby betlémů se v kraji velmi rozšířil jejich uzavřený skříňový a sklem krytý typ. Vedle množství různých druhů betlémových figurek a architektonických prvků jsou právě uzavřené betlémy hlavní součástí kolekce těchto památek ve sbírce bývalého městského muzea v Lokti, kterou od roku 1923 do doby druhé světové války shromáždili jeho tehdejší vedoucí Anton Gnirs a Heinrich Zimmermann. Tento soubor betlémových památek patří k nejhodnotnějším svého druhu u nás. Po roce 1945 se takzvaná Loketská sbírka dostala do správy státu. Až v roce 2013 navrátil český stát tuto rozsáhlou a významnou sbírku Městu Loket, které bylo jejím původním majitelem, a dnes je uložena a zčásti vystavena na hradě Lokti. Na výstavu v Krajské knihovně v Karlových Varech je z ní vybráno a vystaveno celkem sedm reprezentantů uvedeného specifického typu regionální betlémářské tvorby.

/PhDr. Vladimír Vlasák/

VÝTVARNÁ DÍLNA ❄️

TVOŘENÍ V KNIHOVNĚ PRO SENIORY A DRŽITELE PRŮKAZU ZTP

V průběhu roku proběhlo pět výtvarných dílen pro seniory a držitele průkazu ZTP. Seniorky si měly možnost vyrobit dekorální polštář, šperk na krk, textilní kapsář, zarážku na dveře ve tvaru kočky a vánoční dekoraci na stůl ve tvaru stromku. Moc děkujeme úžasné lektorce všech kurzů Romaně Vlčkové, za profesionální vedení. Výtvarné dílny byly pro cílovou skupinu zdarma, díky podpoře Ministerstva kultury ČR.

/Eva Vodičková - A-klub/

Moje poprvé...

A vůbec nevím, kde začít...

Základními informacemi? Tabook je mezinárodní literární festival, kde se sešlo na 70 malých nakladatelství s nabídkou své knižní produkce a stovky (no možná i tisíc) milovníků knih. A k tomu: autorská čtení, besedy, rozhovory, muzika, výstavy, setkávání, potkávání, pobývání, poslouchání, mluvení, popíjení... Když si teď prohlížím fotky a program - mám pocit, jako bych tam nic nestihla - tohle tam fakt bylo? a tenhle tam byl taky? a tahle tam vystavovala? a kde sem byla já, když ne u toho?

Tak se tedy pokusím: výběr z toho, kde jsem byla já a co jsem viděla a slyšela.

Ve čtvrtek jsme přijeli do Tábora - tam se totiž festival koná, pořádá jej Nakladatelství Baobab, které v Táboře bydlí a které patří manželům Horváthovým. Ubytovali jsme se na břehu rybníka Jordánu (teda kousíček od břehu) a asi 5 minut od historického centra, kde se vše odehrává. Na různých místech, mezi kterými pobíháte jako splašení a smyslů zbavení, abyste o nic nepřišli - marně! Je toho tolik, že se to nedá stihnout, fakt nedá.

Ve čtvrtek se zahajovalo, jak jinak. My jsme se vypravili až na večerní představení Petra Váši, fyzického básníka. To neznamená jenom to, jako že tam byl fyzicky, i když tam opravdu byl. Ale znamená to, že své básně tančí, křičí, zpívá, komíhá končetinami a všemi pohyby svého těla přednáší. A taky říká slova, hraje si s textem, špulí pusy a koulí očima. A to všechno dohromady je krásné. Plné emocí. Neuvěřitelný zážitek - laťka byla nasazena opravdu vysoko, výš už to snad nemůže jít. A to jsme teprve na začátku. Ach jo.

V první řadě se na Vášovi usadil Rubeus Hagrid, vlasatý, trochu menší než ten pravý z Harryho Pottera, ale stejně zarostlý, břichatý a vše bystře sledující a hlavně sám nepřehlédnutelný. Však jsme si ho všimli už v Praze na Hlavním nádraží, jel do Tábora stejným vlakem jako my, heč.

A nebyl to Hagrid, milé děti, ale German Lukomnikov "vášnivý milovník poezie, král slamu, performer, držitel ceny za novátorství v dětské poezii, laureát pařížského mistrovství světa v slam poetry," ale to jsme se měli dozvědět až v sobotu večer, kdy jsme tohoto básníka viděli v akci ve Ctiborově mlýně.

Ale zpátky a popořadě - teď je na pořadu páteční maraton. Po běhání po všech čertech - Tábor je opravdu nádherné město (centrum teda určitě, jinde nevím) - se po obědě opět usazujeme v Bao dílně. Z očí do očí si povídají Miloš Doležal a Josef Kroutvor a trochu s nimi i Tereza Horváthová - ano, to je ta, která ten festival má na svědomí a to ona připravuje program a celou koncepci. Všichni povídají o svých srdečních tématech, čtou ukázky ze svých knih, čas plyne lehce a pohodově. Laťka neklesá!

1. Dveře Bao dílny
(foto A. Šneberková)

2. Zahrada u Bao dílny
stánek Baobabu
(foto A. Šneberková)

3. Miloš Doležal,
Tereza Horváthová
a Josef Kroutvor
(foto T. Pačisková)

V povznesené náladě se přesouváme do Sýpky, hlavního dějiště festivalu - nejsme tam poprvé. Je to velmi nebezpečné místo, plné až k prasknutí stánky s knihami - oči přecházejí, touha vlastnit narůstá a narvané tašky praskají ve švech. Naštěstí! - bydlíme nedaleko centra a průběžně odnášíme nakoupené hromady knih na privát. Jak pojedeme domů? Kdo to potáhne?

Sýpka - výstavy (foto A. Šneberková)

S klapkami na očích tedy probíháme první místností do té druhé - tam je kavárna a v ní start procházky po výstavách v horním patře Sýpky. Koncepci výstav celého festivalu má na starosti Juraj Horváth. Spolu s ním jsou našimi průvodci sami autoři vystavených děl Gérard Lo Monaco, Andrea Dezsö, Stefanie Schilling a Kateřina Černá. Ta posledně jmenovaná je krásná dáma (ročník 1937), která si sama píše a kreslí a také váže knížky - jsou krásně užitlé. Jednu jsem si vyhlídla, že si jí koupím - ale u stánku neměli instrukce, za kolik jí můžou prodat. Tak jsem je chodila průběžně tak jednou za hodinu prudit, jestli už to vědí. Nevěděli a já nemám nic! Pecháček!

Jo, a umřely mi baterky ve foťáku. Odpoledne jsme, úplně utahaní, seděli na dvoře Sýpky, pozorovali cvrkot a poslouchali z okna se linoucí zpěv - slavné uvedení knihy 12 ukolébavek. Po "krabičkových" 12 pohádkách a 12 hororech, vychází další krabička - 12 ukolébavek. A ty jsme právě poslouchali, v podání ŽASu. úZASné!

A taky jsme museli nabrat síly na páteční večer. Po velkém vnitřním boji jsme vybrali pivnici U Lva a vyrazili na Slovenský literární cirkus KK Bagala, autorské čtení současných slovenských spisovatelů. Takže jsme špatně slyšeli a špatně viděli tři ukázky, které četli Marek Vadaš, Pater Balko a Václav Kostelanský, protože tam bylo zakouřeno a hlučno. Ale! Pak! Olalá!

Živé kvety! Koncert! Špica! Naozaj! Vůbec jsem se nestyděla stát celou dobu na židli, abych dobře viděla na tu bratislavskou kapelu. A taky jsem se, pravda, neodvažovala seskočit dolu, abych sebou nepráskla na zem. No už nejsem nejmladší a některé věci jsou opravdu čirý nerozum... Pohled na válející se obstarožní knihovnici na zemi v pivnici - nedůstojné! Slezla jsem pomalu a opatrně, když se nikdo nedíval, nejsem hazardér. Hospoda byl jeden velký kotel, krásnej mejdan! Smrděla jsem ještě ráno, ale - velká radost, Vincente!

A už je tu sobota, zase od rána sluníčko, bezmračná obloha, dobře si to Tabook dojednal. Ranní akce vynecháváme... Pomalým tempem vyrážíme do města a v Galerii U Radnice si užíváme výstavu Terezy Řičanové a Kitty Crowther. V 11:30 je komentovaná prohlídka za přítomnosti obou autorek - doteď nechápu, že jsem si to mohla nechat ujít - ale na mojí omluvu: na velkou tlačenicí nebylo dost sil a ani nálada. A je jasné, že si jako náplast musím střelbitě koupit knížku Návštěva malé smrti od Kitty Crowther. A vyškemrala jsem plakát, teď zdobí půjčovnu na Lidické.

Na poledne se hrneme do stanu Sýpka na čtení básníka Petra Borkovce z jeho knihy pro děti O čem sní. Nejmenuje se to Co s ní?, ani Co sní?, ale O čem sní! Bylo to krásně dětské poetické. A léčivé. A taky se nás děti neodvážily vytlačit z lavice pro sedící diváky.

Poté jsme statečně napochodovali do Café Sýpka na představení vítěze anticeny překladatelů Škřípec, což nám přineslo zklamání znásobené tím, že jsme se navíc připravili o čtení z nového literárního diáře 2017 od firmy Papelote. A teď nemáme ani zážitek, ani diář. Kručíš!

Tak si jdeme spravit chuť vydatným obědem (žádná kukuřice, ale pořádný steak) do hezké hospůdky, mňam. A zase honem za duševní potravou - Bao dílna a "z očí do očí" - tentokrát Lucia Piussi a Jan Mattuš. Ona je frontmenka skupiny Živé kvety (no přece té ze včera!) a píše povídky, dokonce už je její první kniha povídek přeložená do češtiny. Četla ze své nové knihy, ve slovenštině, hudba pro uši i duši. Taky píše texty k písničkám kapely, to je jasné. Jan Mattuš je překladatel, fejetonista a "autor neuvěřitelně vtipných jazykových zákoutí v jedněch nejmenovaných novinách" (citováno z programu festivalu). Já dodávám, že v sobotních Lidových - pšt. A nesnáší slovo jakoby. Jakoby nevím proč. Laťka opět nabírá neuvěřitelných výšek.

Lucia Piussi (foto A. Šneberková)

A neklesá ani při vystoupení Marky Míkové (ano, správně, ZUBY NEHTY) ve vinárně s poetickým názvem Rumunsko v láhvi. Jediná maličká trochu chybička byla, že ta vinárna byla velká asi tak pro čtyři lidi: Marka Míková, její syn, vinárník a jeho pomocník. No a pak se tam narvalo hafo posluchačů - a kupodivu dobrý. Bylo útulno. Šňůra k elektrice byla vytržena asi jen 3x. Ale Marka skvělá, bezprostřední, usměvavá! Krásné texty pro děti o velrybě. Aj nám zazpívala. A četla básničky z nové růžové knížky Žvýkačky, která je dlouhá a hubená.

A už je tu náš poslední festivalový Taboocký večer a jeden básník za druhým. A každý z úplně jiného světa. Začínáme v oblíbené, hlučné a zahulené pivnici U Lva, kde četl básník Ticho ze své poslední sbírky Play off - Ticho zvládnul i hlučící hrozen u baru a sedlo to jako poklice na hrnec. Laťka drží!

Další básník, již výše zmíněný German Lukomnikov, vystupuje ve Ctiborově mlýně. Už když jsme scházeli po krkolomných schodech ke mlýnu (převýšení nejmiň 100 m - potvrdí loketští knihovníci, taky to dusali), ozývalo se z něj něco neuvěřitelného - medvěd nebo co! A on to byl on! Básník! Přednášel, zpíval, křičel, běhal po jevišti, běhal po sále, běhal ven ze mlýna, skákal, řval, chroptěl, skučel, šeptal, nařikal - prostě recitoval... - nejde popsat, musí se vidět a slyšet... Netřeba již nic dodávat. Snad jen potvrdit, že laťka stále drží...

A poslední poeta tohoto večera, do třetice všeho dobrého, v Bao dílně "z očí do očí" Petr Borkovec. Povídá si s ním Tereza Horváthová (nechápu, že ještě stojí na nohou, usmívá se a mluví jí to - je to asi mimozemšťan). Petr Borkovec čte nejen poezii, ale také ukázky ze své nové sbírky povídek a hlavně povídá - o sobě, o poezii, o broucích, o cestování a tak vůbec.

A pak jdeme spát, všechny večerní veselice ignorujeme, ráno musíme stihnout vlak. Doma přemýšlím, jestli to nebyl jen sen...

PS. a hlavně! bylo tam spoustu krásných akcí pro děti, ale o těch vás musí zpravit nějaké dítě...

/Táňa Pačisková - Pobočka Lidická/

Tabook : Festival malých nakladatelů v Táboře 29. 9. - 1. 10. 2016

<http://www.tabook.cz/>
<https://www.facebook.com/FestivalTaBook>

PEL MEL - INFORMACE A ZAJÍMAVOSTI

Z 19. KOLOKVIA ČESKÝCH, MORAVSKÝCH A SLOVENSKÝCH BIBLIOGRAFŮ // 9. – 11. října 2016 v Banské Bystrici

- Stejně jako Karlovarský a Ústecký kraj propaguje své hornické památky v projektu „Montanregion Krušnohoří / Erzgebirge“, s cílem dosáhnout jejich zařazení na Seznam světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO, také Slovensko prezentuje ty své. Jedná se o hornickou cestu – Barborskou cestu (Terra Montanae) <http://www.terramontanae.sk/barborska-cesta/>. Vytvoření poznávací trasy s 29 zastaveními, které spojují všechny nejvýznamnější hodnoty hornictví a pozoruhodné místa kulturního vývoje regionu.
- Navštívili jsme dvě slovenské národní kulturní památky, raně gotické kostely v Zolnej, kostel sv. Matouše z 13. století, a v Ponikách, kostel sv. Františka Serafinského z 14. století. Obě tyto památky se mohou pochlubit i královskou návštěvou, britského prince Charlese, který se obdivoval zachovaným vzácným freskám italských umělců. Princ byl prý nadšený i samotnou Banskou Bystricí a jejími historickými stavebními skvosty.

- Na Slovensku je v knihách a internetových stránkách všeobecně rozšířený mýtus, že 16. února 1627 provedl horník z Tyrolska Kašpar Weindl první důlní odstřel na světě – tedy první použití střelného prachu k nevojenským účelům. Bylo to v dole Horná Bieberštlöna v Banské Štiavnici, kterou vlastnila Brennerská společnost.
- Jméno jednoho z vlastníků dolu Viktória v Kostolanoch Štefana Kegleviče de Buzin (1840-1905) mě přimělo se podívat, zdali byl příbuzný s hrabětem Sigmundem Keglevičem, velkoproboštem z Ostřihomi (1732-1805), který se léčil v Karlových Varech a dal zde vztyčit na skále nad Grandhotelem Pupp tzv. Keglevičův kříž. Opravdu je to rovněž potomek chorvatského šlechtického rodu z Dalmácie.

- Jedna z prezentací kolokvia se týkala i československého herce Jaroslava Rozsívala (1924-1996). Říkala jsem si, že jsem to jméno nikdy neslyšela, když jsem uviděla fotografii, hned jsem si vybavila filmovou roličku, kde jsem jej zaznamenala. A představte si, že to byl jeho filmový debut. V komedii Anděl na horách (z roku 1955) hrál správce chaty na Lomnickém štítu.

/Gerda Lorenzová/

